

Samling af Afgørelser

KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS VICEPRÆSIDENT

19. december 2013*

»Appel — sag om foreløbige forholdsregler — grænseværdierne for bly, barium, arsen, antimon, kviksølv, nitrosaminer og nitroserbare stoffer i legetøj — bestemmelser, som er meddelt af de tyske myndigheder, om opretholdelse af de nationale grænseværdier for disse stoffer — Kommissionens afgørelse om afslag på at tillade disse bestemmelser i deres helhed«

I sag C-426/13 P(R),

angående appel i henhold til artikel 57, stk. 2, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 26. juli 2013,

Europa-Kommissionen ved M. Patakia og G. Wilms, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

den anden part i appelsagen:

Forbundsrepublikken Tyskland ved A. Wiedmann, som befuldmægtiget,

sagsøger i første instans,

har

DOMSTOLENS VICEPRÆSIDENT

efter at have hørt førstegeneraladvokaten, P. Cruz Villalón,

afsagt følgende

Kendelse

- 1 Ved sin appel har Europa-Kommissionen nedlagt påstand om annullation af kendelsen afsagt af præsidenten for Den Europæiske Unions Ret den 15. maj 2013, Tyskland mod Kommissionen (sag T-198/12 R, ECLI:EU:T:2013:245, herefter »den appellerede kendelse«), hvorved Retten pålagde Kommissionen at tillade opretholdelsen af de nationale bestemmelser, som Forbundsrepublikken Tyskland har meddelt, om grænseværdierne for antimon, arsenik, barium, bly og kviksølv i legetøj (herefter »de nationale bestemmelser«), indtil Retten har truffet afgørelse i den sag, den er forelagt, og som vedrører en påstand om annullation af Kommissionens afgørelse K(2012) 1348 endelig af 1. marts 2012 (herefter »den anfægtede afgørelse«) om en begæring om opretholdelse af disse nationale bestemmelser.

* Processprog: tysk.

- 2 Den anfægtede beslutning blev i den appellerede kendelses præmis 2 beskrevet således:

»Ved den anfægtede afgørelse tog Europa-Kommissionen for så vidt angår nitrosaminer og nitroserbare stoffer den meddelelse, som den tyske regering havde givet i henhold til artikel 114, stk. 4, TEUF med henblik på at opnå godkendelse af opretholdelsen af nationale bestemmelser om grænseværdierne for ovennævnte tungmetaller, til følge. Hvad angår grænseværdierne for bly, barium, arsen, antimon og kviksølv – som svarer til de værdier, der var blevet fastsat ved Rådets direktiv 88/378/EØF af 3. maj 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om sikkerhedskrav til legetøj (EFT L 187, s. 1) (herefter »det gamle legetøjsdirektiv«) – forkastede Kommissionen i det væsentlige den tyske regerings meddelelse og besluttede, at de i [Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/48/EF af 18. juni 2009 om sikkerhedskrav til legetøj (EUT L 170, s. 1)] (herefter »det nye legetøjsdirektiv«) fastsatte grænseværdier skulle finde anvendelse fremover.«

Retsforskrifter

- 3 De retlige rammer blev i den appellerede kendelses præmis 3-12 fremlagt som følger:

»*Primærretten*

- 3 Artikel 114, stk. 1-7, TEUF bestemmer følgende:

»1. Medmindre andet er bestemt i traktaterne, finder følgende bestemmelser anvendelse med henblik på virkeliggørelsen af de i artikel 26 fastsatte mål. Europa-Parlamentet og Rådet [...] vedtager de foranstaltninger med henblik på indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser, der vedrører det indre markedes oprettelse og funktion.

[...]

3. Kommissionens forslag i henhold til stk. 1 inden for sundhed, sikkerhed, miljøbeskyttelse og forbrugerbeskyttelse skal bygge på et højt beskyttelsesniveau under hensyntagen til navnlig enhver ny udvikling baseret på videnskabelige kendsgerninger. Inden for deres respektive kompetenceområder bestræber Europa-Parlamentet og Rådet sig også på at nå dette mål.

4. Hvis en medlemsstat, efter [...] vedtage[lse af] en harmoniseringsforanstaltning, finder det nødvendigt at opretholde nationale bestemmelser, som er begrundet i vigtige behov, hvortil der henvises i artikel 36 [...], giver den Kommissionen meddelelse om disse bestemmelser og om grundene til deres opretholdelse.

[...]

6. Kommissionen bekræfter eller forkaster inden seks måneder efter meddelelsen som omhandlet i stk. 4 [...] de pågældende nationale bestemmelser efter at have konstateret, om de er et middel til vilkårlig forskelsbehandling eller en skjult begrænsning af samhandelen mellem medlemsstaterne, og om de udgør en hindring for det indre markedes funktion.

Hvis Kommissionen ikke har truffet nogen afgørelse inden for dette tidsrum, betragtes de i stk. 4 [...] omhandlede nationale bestemmelser som godkendt.

Hvis det er begrundet i spørgsmålets kompleksitet, og hvis der ikke foreligger risiko for menneskers sundhed, kan Kommissionen meddele den pågældende medlemsstat, at den i dette stykke omhandlede periode kan forlænges med en ny periode på indtil seks måneder.

7. Hvis en medlemsstat i medfør af stk. 6 bemyndiges til at opretholde eller indføre nationale bestemmelser, der er en undtagelse fra en harmoniseringsforanstaltning, undersøger Kommissionen omgående, om den skal foreslå en tilpasning af denne foranstaltning.«

Afledt ret

Det gamle legetøjsdirektiv

- 4 I henhold til det gamle legetøjsdirektivs artikel 2 må legetøj kun markedsføres, hvis det ikke indebærer fare for sikkerheden og/eller sundheden for brugerne eller andre personer, når det anvendes til det beregnede formål eller på den måde, som børn normalt må forventes at anvende det på. Legetøjet skal i den tilstand, som det bringes på markedet i, og under hensyn til den periode, det normalt forventes at kunne anvendes i, opfylde de i direktivet fastsatte sikkerheds- og sundhedskrav.
- 5 Bilag II (med overskriften »Væsentlige sikkerhedskrav til legetøj«), afsnit II (med overskriften »Særlige risici«), punkt 3 (med overskriften »Kemiske egenskaber«), til det gamle legetøjsdirektiv fastsætter som et mål grænseværdier for den maksimale biotilgængelighed pr. dag for bl.a. antimon, arsen, barium, bly og kviksølv. Grænseværdierne for biotilgængeligheden definerer den tilladelige maksimale mængde af et kemisk stof, som ved anvendelsen af legetøjet kan være absorberet og afgives til de biologiske processer i menneskekroppen. Disse grænseværdier for biotilgængelighed afhænger ikke af konsistensen af det materiale, legetøjet er lavet af. Bilag II, afsnit II, punkt 3, stk. 2, til direktivet fastsætter navnlig følgende grænseværdier, som udtrykker den tilladelige maksimale biotilgængelighed pr. dag i µg: antimon: 0,2; arsen: 0,1; barium: 25,0; bly: 0,7 og kviksølv: 0,5. Hvad angår nitrosaminer og nitroserbare stoffer fastsætter det gamle legetøjsdirektiv ikke nogen grænseværdi.
- 6 Det er på dette grundlag, at Den Europæiske Standardiseringsorganisation i medfør af et mandat fra Kommissionen udarbejdede den harmoniserede europæiske standard EN 71-3 »Legetøj – sikkerhedskrav« (herefter »EN 71-3«), som udleder grænseværdierne for biotilgængelighed af »grænseværdierne for migration« i legetøjsmateriale og beskriver en procedure for fastsættelse heraf. Grænseværdierne for migration angiver den maksimale tilladelige mængde af et kemisk stof, som kan migrere, dvs. vandre fra produktet til omverdenen, f.eks. trænge ind i huden eller i mavesaften. Hvis grænserne i EN 71-3 er overholdt, anses grænseværdierne for biotilgængelighed i det gamle legetøjsdirektiv ligeledes for at være det. EN 71-3 fastsætter bl.a. følgende grænseværdier for migration: antimon: 60 mg/kg; arsen: 25 mg/kg; barium: 1 000 mg/kg; bly: 90 mg/kg og kviksølv: 60 mg/kg.

Det nye legetøjsdirektiv

- 7 I 2003 besluttede Kommissionen at revidere det gamle legetøjsdirektiv. Efter flere høringer af sagkyndige vedrørende flere udkast fremsatte den i begyndelsen af 2008 forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om sikkerhedskrav til legetøj, som Rådet godkendte den 11. maj 2009 på trods af den tyske regerings modstand og vedtog den 18. juni 2009 som det nye legetøjsdirektiv. Bilag II (med overskriften »Særlige sikkerhedskrav«), afsnit III (med overskriften »Kemiske egenskaber«), punkt 13, til dette direktiv fastsætter direkte grænseværdierne for migration. Direktivet foretager nu en sondring i henhold til tre konsistenser af legetøjsmaterialet afhængig af, om det er »tørt, skørt, pulverlignende eller bøjeligt«, om det er »flydende eller klæbrigt«, eller om det er »afskrabt«.

- 8 Bilag II, afsnit III, punkt 13, til det nye legetøjsdirektiv fastsætter således følgende grænseværdier for migration:

Grundstof	mg/kg i tørt, skørt, pulverlignende eller bøjeligt legetøjsmateriale	mg/kg i flydende eller klæbrigt legetøjsmateriale	mg/kg i afskrabet legetøjsmateriale
Antimon	45	11,3	560
Arsen	3,8	0,9	47
Barium	4 500	1 125	56 000
Bly	13,5	3,4	160
Kviksølv	7,5	1,9	94

- 9 Det nye legetøjsdirektivs artikel 54 pålægger medlemsstaterne at sætte de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet senest den 20. januar 2011 og at anvende dem fra den 20. juli 2011. Artikel 55 fastsætter imidlertid en undtagelse, idet bilag II, afsnit II, punkt 3, til det gamle legetøjsdirektiv først ophæves med virkning fra den 20. juli 2013. De i det gamle legetøjsdirektiv fastsatte grænseværdier for biotilgængelighed og de grænseværdier for migration, der er udledt for materialer, som anvendes til fremstilling af legetøj, forbliver dermed i kraft indtil den 20. juli 2013, bl.a. for så vidt angår antimon, arsen, barium, bly og kviksølv.
- 10 Ifølge den tyske regering er det nye legetøjsdirektivs artikel 55 lex specialis, som fraviger artikel 54, således at bilag II, afsnit III, punkt 13, til direktivet, hvilken bestemmelse er omtvistet i denne sag, ifølge regeringen først skal gennemføres den 20. juli 2013. Kommissionen er derimod af den opfattelse, at gennemførelsesfristen i det nye legetøjsdirektivs artikel 54 ligeledes finder anvendelse på de tungmetaller, som denne tvist vedrører. Det er udelukkende af økonomiske årsager, at artikel 55 fastsætter en gennemførelsesfrist, der udløber den 20. juli 2013, inden for hvilken frist det legetøj, hvis kemiske egenskaber overholder kravene i det gamle legetøjsdirektiv, fortsat kan fremstilles og markedsføres. Denne bestemmelse har ikke til formål at fastsætte en længere gennemførelsesfrist for medlemsstaterne.

National tysk ret

- 11 Det gamle legetøjsdirektiv blev gennemført i national tysk ret ved bekendtgørelse i 1989. Gennemførelsesbekendtgørelsen henviser til sikkerhedskravene i bilag II til det gamle legetøjsdirektiv, som opregner grænseværdierne for biotilgængelighed, bl.a. for de fem tungmetaller antimon, arsen, barium, bly og kviksølv.
- 12 National tysk ret tilpassede sig den nye retlige situation, som fulgte af offentliggørelsen af det nye legetøjsdirektiv i 2011. Der blev imidlertid ikke foretaget nogen ændringer af grænseværdierne for de fem ovennævnte tungmetaller, eftersom bilag II, afsnit II, punkt 3, til det gamle legetøjsdirektiv forblev i kraft. Dette er grunden til, at Kommissionen ved åbningsskrivelse af 22. november 2012 i medfør af artikel 258 TEUF indledte en traktatbrudssag mod Forbundsrepublikken Tyskland, idet Tyskland kun delvist havde gennemført det nye legetøjsdirektiv. Ved skrivelse af 21. marts 2013 besvarede den tyske regering åbningsskrivelsen og forsvarede sig mod traktatbruddet med, at bilag II, afsnit III, til det nye legetøjsdirektiv ikke trådte i kraft før den 20. juli 2013.«

Tvistens baggrund og retsforhandlingerne for Retten

4 Tvistens baggrund blev i den appellerede kendelses præmis 13-15 fremstillet som følger:

»13 Ved skrivelse af 18. januar 2011 anmodede den tyske regering Kommissionen om i overensstemmelse med artikel 114, stk. 4, TEUF, sammenholdt med artikel 36 TEUF, at godkende opretholdelsen efter den 20. juli 2013 af dennes nationale bestemmelser om grænseværdierne for antimon, arsen, barium, bly og kviksølv (der var i overensstemmelse med bilag II, afsnit II, punkt 3, til det gamle legetøjsdirektiv) samt for nitrosaminer og nitroserbare stoffer med den begrundelse, at disse bestemmelser sikrer et højere beskyttelsesniveau for børns sundhed end det, der er indført med det nye legetøjsdirektiv. Regeringen henviste navnlig til de grænseværdier for migration, som det nye legetøjsdirektiv fastsætter for legetøj, der kan afskrabes. Ifølge den tyske regering viser en sammenligning med grænseværdierne i EN 71-3 for antimon, arsen, barium, bly og kviksølv, at de fremover gældende grænseværdier for migration er højere, således som det fremgår af følgende skema:

Grundstof	EN 71-3 i mg/kg, som konverterer grænseværdierne for biotilgængelighed i det gamle legetøjsdirektiv (gentaget i national ret)	Det nye legetøjsdirektiv i mg/kg
Bly	90	160
Arsen	25	47
Kviksølv	60	94
Barium	1 000	56 000
Antimon	60	560

14 Den tyske regering gjorde gældende, at selv om sammenligningen er begrænset til de gældende værdier for kategorien »afskrabt legetøjsmateriale«, er denne ene sammenligning tilstrækkelig til at godtgøre – uden at der skal tages hensyn til de to andre kategorier – at anvendelsen af bestemmelserne i det nye legetøjsdirektiv fører til en tydelig stigning i den tilladelige migration af tungmetaller. Direktivet præciserer ikke klart, hvordan forholdet er mellem grænseværdierne for migration for de tre kategorier i forhold til hinanden. Der skal dermed tages udgangspunkt i det princip, at den angivne mængde hver dag kan migrere fra hver kategori. Grænseværdierne for migration skal dermed vurderes kumulativt og sammenlagt for at definere den samlede eksponering, som et barn, der er i kontakt med legetøjet inden for de tre kategorier i løbet af den samme dag, er udsat for.

15 Ved den anfægtede afgørelse, [...] tog Kommissionen den tyske regerings anmodning til følge uden begrænsninger for nitrosaminerne og de nitroserbare stoffer. Kommissionen tog for så vidt angår barium og bly anmodningen til følge, »indtil EU-bestemmelser med nye grænseværdier [...] træder i kraft, dog højst indtil den 21. juli 2013«. Kommissionen forkastede derimod anmodningen hvad angår antimon, arsen og kviksølv.«

5 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 14. maj 2012 har Forbundsrepublikken Tyskland anlagt sag med påstand om annullation af den anfægtede afgørelse, for så vidt som Kommissionen deri forkastede medlemsstatens anmodning om opretholdelse af de nationale bestemmelser om grænseværdierne for antimon, arsen og kviksølv og kun godkendte dem for barium og bly indtil den 21. juli 2013.

- 6 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 13. februar 2013 har den pågældende medlemsstat indgivet en begæring om foreløbige forholdsregler, hvori den i det væsentlige har nedlagt følgende påstande:
 - Foreløbig godkendelse af de nationale bestemmelser om opretholdelse af grænseværdierne for antimon, arsen, barium, bly og kviksølv, indtil Retten har truffet afgørelse i hovedsagen.
 - Subsidiært: Kommissionen pålægges foreløbigt at godkende de nationale bestemmelser, indtil Retten har truffet afgørelse i hovedsagen.
- 7 Kommissionen har i sit indlæg vedrørende begæringen om foreløbige forholdsregler, indgivet til Rettens Justitskontor den 28. februar 2013, nedlagt følgende påstande:
 - Begæringen afvises, eller subsidiært forkastes den som ugrundet.
 - Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale de forøgede sagsomkostninger som følge af sagen om foreløbige forholdsregler, når Retten træffer afgørelse om sagsomkostningerne i hovedsagen.
- 8 Den pågældende medlemsstat har indleveret en replik som svar på Kommissionens bemærkninger den 14. marts 2013. Kommissionen har taget stilling hertil ved duplik af 27. marts 2013.

Den appellerede kendelse

- 9 Rettens præsident bemærkede i den appellerede kendelses præmis 20-23, at Unionens retsinstanser i sager om foreløbige forholdsregler, hvis de skønner, at forholdene kræver det, kan udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt eller foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler, såfremt det er godtgjort, at de umiddelbart er berettigede af faktiske og retlige grunde (*fumus boni juris*), og såfremt der foreligger uopsættelighed, dvs. at det for at undgå et alvorligt og uopretteligt tab for den part, der har begæret dem, er nødvendigt at foreskrive dem og tillægge dem retsvirkninger før afgørelsen i hovedsagen. Præsidenten anførte, at Retten endvidere i sager om foreløbige forholdsregler i givet fald skal foretage en afvejning af de involverede interesser, og at den i forbindelse med denne helhedsvurdering råder over et vidt skøn og i det enkelte tilfælde frit kan afgøre, hvorledes disse forskellige betingelser skal efterprøves, samt rækkefølgen for denne undersøgelse, når ingen retsbestemmelse pålægger dem at anvende et forud fastsat skema for vurderingen af nødvendigheden af at træffe foreløbig afgørelse. Eftersom Retten var af den opfattelse, at den havde alle de oplysninger, der var nødvendige for at påkende begæringen om foreløbige forholdsregler, hvorfor det var uforholdsmæssigt at afholde mundtlig forhandling, undersøgte den først, om begæringen kunne antages til realitetsbehandling.
- 10 Rettens præsident undersøgte i den appellerede kendelses præmis 24-39 Kommissionens argument om, at begæringen om foreløbige forholdsregler skulle afvises, fordi Forbundsrepublikken Tyskland ikke havde søgsmålsinteresse, eftersom den reelt ønskede at udsætte fuldbyrdelsen af en negativ afgørelse. En sådan påstand kan ikke behandles under en sag om foreløbige forholdsregler.
- 11 Idet Rettens præsident anerkendte, at en begæring om foreløbige forholdsregler, som kun tilsigter at opnå udsættelse af fuldbyrdelsen af en negativ afgørelse, i princippet skal afvises, for så vidt som den udsættelse, hvorom der er fremsat begæring, ikke i sig selv kan ændre sagsøgerens retsstilling, bemærkede han i den appellerede doms præmis 28, at det i dette tilfælde netop ikke var en begæring om udsættelse af fuldbyrdelse af en retsakt i den i artikel 278 TEUF omhandlede forstand, som den tyske regering havde fremsat, men snarere en begæring om en foreløbig forholdsregel i den i artikel 279 TEUF omhandlede forstand. Under henvisning til navnlig præmis 41 i kendelsen afsagt af Domstolens vicepræsident den 7. marts 2013, EDF mod Kommissionen (sag C-551/12 P(R) ECLI:EU:C:2013:157), gjorde hverken artikel 279 TEUF eller procesreglementets artikel 104 eller så

meget desto mindre artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder det muligt at erklære, at en sådan begæring skulle afvises, blot fordi den sag, som den var forbundet med, omhandler annullation af en negativ afgørelse.

- 12 Rettens præsident fandt i den appellerede kendelses præmis 30-38, at fremgangsmåden i denne sag nærmere bestemt talte for, at den foreløbige forholdsregel, hvorom den tyske regering havde fremsat begæring, skulle antages til realitetsbehandling. Rettens præsident bemærkede, at den tyske regering logisk set kun kunne begære grænseværdierne i de nationale bestemmelser opretholdt efter den 20. juli 2013 gennem en foreløbig forholdsregel foreskrevet i overensstemmelse med artikel 279 TEUF. For så vidt som Kommissionen påstod, at den begærede foreløbige forholdsregel truede ligevægten mellem institutionerne og overskred rammerne for retsinstansernes kompetence i hovedsagen, bemærkede Rettens præsident, at retsinstanserne i sager om foreløbige forholdsregler råder over kompetencer, hvis indvirkning på Unionens berørte institutioner går videre end de virkninger, der er knyttet til en annullationsdom, på betingelse af, at disse foreløbige forholdsregler kun finder anvendelse under retsforhandlingerne i hovedsagen, ikke foregriber realitetsafgørelsen og ikke hindrer dennes nyttige virkning. Efter at have fastslået, at disse betingelser var opfyldt i nærværende sag, fandt Rettens præsident, at den begærede foreløbige forholdsregel således under alle omstændigheder forblev inden for grænserne for de foranstaltninger, som Kommissionen efter al sandsynlighed skulle træffe for at fuldbyrde en eventuel annullationsdom.
- 13 I den appellerede kendelses præmis 39 konkluderede Rettens præsident, at begæringen om foreløbige forholdsregler skulle antages til realitetsbehandling, men udelukkende for så vidt angik den subsidiære påstand. Det fremgik nemlig af bestemmelserne i artikel 114, stk. 4, TEUF, sammenholdt med stk. 6, at det udelukkende var Kommissionen, som havde kompetence til at godkende de anmodninger om opretholdelse, som medlemsstaterne fremsatte, mens retsinstanserne i sager om foreløbige forholdsregler i princippet kun havde beføjelse til at pålægge den pågældende institution at træffe de fastsatte foranstaltninger eller at afholde sig herfra.
- 14 For det andet undersøgte Rettens præsident i den appellerede kendelses præmis 40-67 betingelsen om *fumus buni juris*. Præsidenten bemærkede først, at denne betingelse var opfyldt, når i det mindste et af de anbringender, som sagsøgeren havde gjort gældende til støtte for sine påstande, umiddelbart forekom relevant og under alle omstændigheder ikke åbenbart ugrundet. Retten fandt i den forbindelse, at det hertil var tilstrækkeligt, at dette anbringende rejste vanskelige spørgsmål, der ikke kunne forkastes som irrelevante, og som dermed fortjente en dyberegående undersøgelse, som skulle foretages i forbindelse med retsforhandlingerne i hovedsagen, eller det fremgik af parternes argumenter, at der i forbindelse med hovedsagen var en væsentlig juridisk uenighed, som ikke umiddelbart kunne løses.
- 15 Hvad angår tilladelsen, tildelt indtil den 21. juli 2013, vedrørende grænseværdierne for bly og barium bemærkede Rettens præsident i den appellerede kendelses præmis 41 og 42, at den anfægtede afgørelse ifølge den tyske regering tilsidesatte artikel 114 TEUF, for så vidt som Kommissionen forsynede godkendelsen af de nationale bestemmelser om grænseværdierne for bly og barium med en frist, der udløb senest den 21. juli 2013, skønt hverken ordlyden af artikel 114, stk. 6, TEUF eller dens opbygning gav Kommissionen mulighed for at forsyne en afgørelse om godkendelse af opretholdelse af nationale bestemmelser med en tidsbegrænsning. Retten bemærkede endvidere i det væsentlige i den appellerede kendelses præmis 43 og 44, at det var Kommissionens opfattelse, at godkendelsen af opretholdelsen af de strengere nationale bestemmelser udgjorde en undtagelse fra harmoniseringsforanstaltningerne, og at det forekom logisk at begrænse godkendelsen tidsmæssigt, fordi det var den eneste måde under hensyn til medlemsstatens berettigede bekymringer at sikre, at ensartede regler finder anvendelse på ethvert tidspunkt, hvor de pågældende stoffer findes i legetøj, der markedsføres på det indre marked, mens dette markeds funktion blev hæmmet mindst muligt.

- 16 Rettens præsident bemærkede i den appellerede kendelses præmis 45 og 46 i det væsentlige, at Kommissionen i den anfægtede afgørelse selv havde anerkendt, at de nationale bestemmelsers grænseværdier for bly og barium var begrundede ud fra hensynet til et vigtigt behov for beskyttelse af menneskers sundhed, eftersom det beskyttede dette bedre end grænseværdierne fastsat i det nye legetøjsdirektiv, samt at de var forenelige med fællesmarkedet, hvorfor de skulle godkendes »under forudsætning af at de er tidsbegrænsede«. Rettens præsident udledte heraf i den appellerede kendelses præmis 47, at Kommissionen havde bekræftet, at alle betingelserne for anvendelse af artikel 114, stk. 4 og 6, TEUF var opfyldt for så vidt angår bly og barium, og tilføjede i kendelsens præmis 48-50, at procedurerne for revision af de ved det nye legetøjsdirektiv fastsatte værdier for disse stoffer, som var i gang, ikke med sikkerhed ville være afsluttet inden den 21. juli 2013, tidsfristen fastsat i den anfægtede afgørelse for opretholdelse af de nationale bestemmelser. Rettens præsident konkluderede således på denne baggrund i den appellerede kendelses præmis 51, at den tyske regerings argumenter vedrørende den tidsbegrænsede godkendelse af grænseværdierne for bly og barium var meget alvorlige og rejste spørgsmål, som umiddelbart nødvendiggjorde en dyberegående undersøgelse, hvilket var omfattet af Rettens kompetence i forbindelse med hovedsagen, hvorfor begæringen om foreløbige forholdsregler opfyldte kravet om *fumus boni juris*.
- 17 Hvad angår afvisningen af anmodningen om godkendelse af grænseværdierne for antimon, arsen og kviksølv bemærkede Rettens præsident i den appellerede afgørelses præmis 53, at den anfægtede afgørelse ifølge den tyske regering var i strid med artikel 114, stk. 4 og 6, TEUF, idet Kommissionen havde kritiseret medlemsstaten for at have undladt at godtgøre, at migrationsgrænserne i det nye legetøjsdirektiv ikke gav et passende beskyttelsesniveau, eller at de sandsynligvis havde skæbnesvangre virkninger på sundheden. Rettens præsident bemærkede, at en sådan argumentation består i at gøre gældende, at en medlemsstat alene skal godtgøre, at de nationale regler sikrer et beskyttelsesniveau for folkesundheden, der er højere end den harmoniserende EU-foranstaltning, og at reglerne ikke rækker videre end det, der er nødvendigt for at nå dette mål. Rettens præsident bemærkede i samme kendelses præmis 54 og 55, at nævnte medlemsstat var af den opfattelse, at den havde opfyldt alle sine forpligtelser hvad angår beviserne, eftersom den på grundlag af sine egne beregninger havde godtgjort, at grænseværdierne for biotilgængelighed i de nationale bestemmelser, som var de samme som i det gamle legetøjsdirektiv, var lavere hvad angår disse tre stoffer, og at de således beskyttede folkesundheden bedre end migrationsgrænseværdierne fastsat i det nye legetøjsdirektiv, uafhængigt af legetøjets konsistens.
- 18 Rettens præsident bemærkede i den appellerede kendelses præmis 56-59, at Kommissionens argumenter for at godtgøre, at i henhold til Forbundsrepublikken Tysklands beregninger var migrationsværdierne, som følger af de nationale bestemmelser, noget højere end i det nye legetøjsdirektiv for flydende og tørre materialer og var kun lavere end det nye legetøjsdirektivs regler for »afskræbte« materialer, som dog i princippet var vanskeligere tilgængelige, fordi de først skulle være afskræbte. Rettens præsident bemærkede, at Kommissionen i det væsentlige havde kritiseret den tyske regering for at have undladt at beregne biotilgængeligheden pr. dag, der kunne opnås i praksis, for de tre konsistentstyper af stofferne, som behandles særskilt i det nye legetøjsdirektiv, ved anvendelse af enkeltværdierne fastsat i det gamle legetøjsdirektiv, hvorimod den tyske regering havde beregnet biotilgængeligheden pr. dag for migrationsværdierne fastsat i det nye legetøjsdirektiv og derefter foretaget en sammenligning af de forskellige biotilgængeligheder, hvorved den havde brugt biotilgængeligheder, der ikke kunne sammenlignes.
- 19 Rettens præsident bemærkede i den appellerede kendelses præmis 60 og 61, at tvisten mellem den tyske regering og Kommissionen vedrørende »korrekte« grænseværdier for antimon, arsen og kviksølv i legetøj rejste højteknologiske spørgsmål, navnlig for konverteringen af grænseværdier for migration og for biotilgængelighed, eftersom den tyske regering havde anfægtet relevansen af de »grænseværdier for biotilgængelighed, der opnås i praksis«, som Kommissionen havde benyttet. Rettens præsident bemærkede i kendelsens præmis 62, at Kommissionen selv havde anerkendt, at de nationale bestemmelsers grænseværdier var lavere for afskræbet materiale end de i det nye legetøjsdirektiv fastsatte, men at Kommissionen i den forbindelse ikke havde forklaret betydningen af sin påstand om,

at afskrabet materiale var vanskeligere tilgængeligt for barnet, fordi materialet først skulle være afskrabet. Rettens præsident fandt i den appellerede kendelses præmis 63 ligeledes, at Kommissionen ikke med rette kunne kritisere den metode, som den tyske regering havde anvendt til støtte for sin argumentation, eftersom Kommissionen selv havde anvendt den i 30 år, bl.a. i den anfægtede afgørelse, for midlertidigt at godkende værdierne for barium og bly.

- 20 Efter at Rettens præsident i den appellerede kendelses præmis 65 havde konkluderet, at den tyske regerings argumenter vedrørende afslaget på godkendelse af grænseværdier gældende for antimon, arsen og kviksølv ikke umiddelbart kunne forkastes som irrelevante, konkluderede præsidenten i kendelsens præmis 66, at der ikke var grund til at tro, at de nationale bestemmelser i denne sag var identiske hvad angår antimon, arsen og kviksølv. Rettens præsident fandt således i den appellerede kendelses præmis 67, at betingelsen om *fumus boni juris* var opfyldt hvad angik forkastelsen af godkendelsen af grænseværdier gældende for antimon, arsen og kviksølv.
- 21 For det tredje undersøgte Rettens præsident i den appellerede kendelses præmis 68-79 betingelsen om uopsættelighed. Det bemærkedes i præmis 68, at formålet med proceduren om foreløbige forholdsregler er at garantere den fulde virkning af den endelige afgørelse, og at uopsætteligheden af en begæring om foreløbige forholdsregler skal vurderes på baggrund af nødvendigheden af, at der træffes en foreløbig afgørelse for at undgå, at den begærende part udsættes for et alvorligt og uopretteligt tab. Det er den part, som gør truslen om et sådant tab gældende, der skal godtgøre, at der er en tilstrækkelig grad af sandsynlighed for, at den indtræder. Rettens præsident bemærkede i præmis 69 og 70, at Forbundsrepublikken Tyskland havde påberåbt sig indtrædelsen af en skade, der påvirkede børns sundhed efter den 20. juli 2013, hvilket var en alvorlig påstand, fordi sundheden i sig selv er en særligt vigtig værdi, eftersom en sådan skade er uoprettelig, når den er sket, idet skader på sundheden ikke kan fjernes med tilbagevirkende kraft. Kommissionen havde i den forbindelse gjort gældende, at selv hvis grænseværdierne i det gamle legetøjsdirektiv havde ført til et højere beskyttelsesniveau, betød det ikke, at bestemmelserne i det nye legetøjsdirektiv medførte alvorlige og uoprettelige skader fra den 20. juli 2013.
- 22 I den appellerede kendelses præmis 71-74 fandt Rettens præsident, at vurderingen af sandsynligheden for indtrædelsen af en alvorlig og uoprettelig skade i denne sag, der angiveligt følger af risici, der påvirker menneskets sundhed, skulle foretages i betragtning af forsigtighedsprincippet, og Rettens præsident fandt, at tilstedeværelsen af *fumus boni juris* var relevant for denne vurdering som led i denne sag. Hvad angår værdierne gældende for barium og bly bemærkede Rettens præsident i kendelsens præmis 75, at det var Kommissionens egen opfattelse, at de nationale bestemmelser var begrundede ud fra hensynet til et vigtigt behov for beskyttelse af sundheden, eftersom de gav et bedre beskyttelsesniveau i den forbindelse end det ved det nye legetøjsdirektiv garanterede. Rettens præsident bemærkede i kendelsens præmis 76 og 77, at afvisningen af at være begunstiget af det bedre beskyttelsesniveau hvad angår børns udsættelse for tungmetaller skulle anses for at give anledning til en alvorlig og uoprettelig skade, og Retten forkastede udtrykkeligt argumentet om, at det nye legetøjsdirektiv garanterede et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau, eftersom det passede dårligt ind i den »renationalisering« af sundhedspolitikken, hvis princip er anerkendt i artikel 114, stk. 4, TEUF.
- 23 Hvad angår de for antimon, arsen og kviksølv gældende værdier fandt Rettens præsident i den appellerede kendelses præmis 78, at intet gav mulighed for at udelukke, at Retten, når den efter en dyberegående undersøgelse skulle træffe den endelige afgørelse om sagens realitet, besvarede de komplekse spørgsmål, som den tyske regering havde stillet i denne henseende, i den retning, at de nationale bestemmelser, der fandt anvendelse på antimon, arsen og kviksølv, sikrede et højere beskyttelsesniveau mod disse stoffer end det, der var indført med det nye legetøjsdirektiv, hvorfor børn ville blive udsat for risiko for alvorlig og uoprettelig skade på deres helbred, hvis dette beskyttelsesniveau blev nægtet dem. Rettens præsident konkluderede således i kendelsens præmis 79, at medlemsstaten havde godtgjort, at betingelsen om uopsættelighed var opfyldt i nærværende sag.

- 24 Hvad angår interesseafvejningen fastslog Rettens præsident endelig i den appellerede kendelses præmis 80-83, at Kommissionens interesse i at få begæringen om foreløbige forholdsregler forkastet for at beskytte samhørigheden på fællesmarkedet blev tilsidesat af den tyske regerings interesse i, at de nationale bestemmelser opretholdes for at sikre den bedst mulige beskyttelse af børns sundhed, så meget desto mere da den begærede foreløbige forholdsregel kun opretholder en retsstilling, som allerede har vedvaret siden 1988, idet denne opretholdelse kun godkendes for en begrænset periode.
- 25 På den baggrund besluttede Rettens præsident at indrømme den foreløbige forholdsregel, som medlemsstaten havde begæret subsidiært. I den forbindelse er den appellerede kendelses konklusion affattet som følger:

»Europa-Kommissionen tillader opretholdelsen af de nationale bestemmelser, som Forbundsrepublikken Tyskland har meddelt, om grænseværdierne for antimon, arsenik, barium, bly og kviksølv i legetøj, indtil Retten har truffet afgørelse i hovedsagen.«

Parternes påstande

- 26 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Principalt ophæves den appellerede kendelse.
- Forbundsrepublikken Tysklands begæring om at få tilladelse til midlertidigt at opretholde de nationale bestemmelser om grænseværdierne for antimon, arsenik, barium, bly og kviksølv, indtil Retten har truffet afgørelse i hovedsagen, forkastes.

Subsidiært:

- Den appellerede kendelse ophæves, for så vidt som den pålægger Kommissionen:
 - foreløbigt at godkende de af Forbundsrepublikken Tyskland meddelte grænseværdier for antimon og kviksølv, indtil Retten har truffet afgørelse i hovedsagen
 - foreløbigt at godkende de af denne medlemsstat meddelte grænseværdier for arsen og bly i tørre og flydende materialer, indtil Retten har truffet afgørelse i hovedsagen.
 - Forbundsrepublikken Tysklands begæring om at få tilladelse til midlertidigt at opretholde de nationale bestemmelser om grænseværdierne for antimon og kviksølv, indtil Retten har truffet afgørelse i hovedsagen, forkastes.
 - Denne medlemsstats begæring om at få tilladelse til midlertidigt at opretholde de nationale bestemmelser om grænseværdierne for arsen og bly, indtil Retten har truffet afgørelse i hovedsagen, forkastes, for så vidt som de er støttet på grænseværdierne for arsen og bly i tørre og flydende materialer.
 - Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 27 Forbundsrepublikken Tyskland har nedlagt følgende påstande:
- Appellen forkastes for så vidt angår både de principale og subsidiære påstande.
 - Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Appellen

- 28 Kommissionen har påberåbt sig fem anbringender til støtte for sin appel, der bygger på henholdsvis:
- Retlig fejl vedrørende bevisbyrden som led i en procedure i henhold til artikel 114, stk. 4 og 6, TEUF.
 - Fejlagtig gengivelse af de faktiske omstændigheder vedrørende tilgængeligheden af »afskrabt legetøj«.
 - Den appellerede kendelse er mangelfuldt begrundet.
 - Der er en manglende sammenhæng i kendelsen, som påvirker dens begrundelse.
 - Der er begået en retlig fejl hvad angår interesseafvejningen.
- 29 Det første og fjerde anbringende skal behandles først og samlet.

Det første anbringende om en retlig fejl vedrørende bevisbyrden og det fjerde anbringende vedrørende uoverensstemmelse i den appellerede kendelses begrundelse

Parternes argumenter

- 30 Med sit første anbringende har Kommissionen gjort gældende, at Rettens præsident har tilsidesat den bevisbyrde, der påhviler den medlemsstat, som i henhold til artikel 114, stk. 4, TEUF begærer om tilladelse til at opretholde en bestemmelse, der afviger fra et harmoniseringsdirektiv, idet denne medlemsstat skal godtgøre, at denne bestemmelse sikrer en bedre sundhedsbeskyttelse end den, der er sikret ved bestemmelserne i et sådant direktiv. Denne fordeling af bevisbyrden finder nemlig så meget desto mere anvendelse, eftersom værdierne i det gamle legetøjsdirektiv er blevet erstattet med værdierne i det nye legetøjsdirektiv, idet EU-lovgiver under kendskab til området og i overensstemmelse med sine forpligtelser i medfør af artikel 114, stk. 3, TEUF har besluttet at bygge på et højt beskyttelsesniveau under hensyntagen til navnlig enhver ny udvikling baseret på videnskabelige kendsgerninger og udskifte de gamle værdier, som Forbundsrepublikken Tyskland ønsker at opretholde, med de nye værdier.
- 31 Kommissionen har gjort gældende, at Rettens præsident i den appellerede kendelse ikke har taget hensyn til disse særegenheder for proceduren i henhold til artikel 114, stk. 3, TEUF, navnlig idet han som led i analysen af *fumus boni juris*, og navnlig i kendelsens præmis 61 og 64, har bemærket, at de af Forbundsrepublikken Tyskland fastsatte annullationsanbringender for Retten ikke »umiddelbart« er irrelevante. Hvad angår betingelsen om uopsættelighed vedrørende antimon, arsen og kviksølv har Retten i kendelsens præmis 78 og 79 fundet, at den omstændighed, at »intet giver mulighed for at udelukke« en endelig afgørelse om, at de nationale regler sikrer et bedre sundhedsbeskyttelsesniveau, er tilstrækkeligt til at indrømme den begærede foranstaltning. Denne urigtige omvendning af bevisbyrden følger især klart af kendelsens præmis 76, hvori Rettens præsident omtaler en »renationalisering« af sundhedspolitikken i medfør af artikel 114, stk. 4, TEUF. Denne retlige fejl har betydning for vurderingen af *fumus boni juris*, uopsætteligheden samt for interesseafvejningen, og den har ligeledes ført Retten til ikke at tage hensyn til grænserne for sin prøvelsesret.
- 32 Hvad angår *fumus boni juris* har Kommissionen gjort gældende, at Rettens præsident i den appellerede kendelse har set bort fra den konkrete forbindelse mellem reglen og undtagelsen, som ligger i proceduren fastsat i artikel 114, stk. 4, TEUF, ved herpå at anvende de samme regler for bevisbyrden

som dem, der gælder i andre sammenhænge, navnlig inden for konkurrence. Den løsning, som Retten har valgt, tvinger Kommissionen til at vedtage nye værdier ved især at støtte sig på andre værdier end den nyeste videnskabelige viden og skader den institutionelle ligevægt mellem Retten og EU-lovgiver.

- 33 Hvad angår uopsætteligheden har Kommissionen uafhængigt af spørgsmålet, om de nationale bestemmelser garanterer et bedre beskyttelsesniveau end bestemmelserne i det nye legetøjsdirektiv, hvilket den har bestridt, gjort gældende, at spørgsmålet er, i hvilket omfang legetøjsdirektivets bestemmelser ikke alene fastsætter et lavere beskyttelsesniveau end det ved disse bestemmelser sikrede, men endvidere udsætter børns sundhed for en alvorlig og uoprettelig risiko. Kommissionen har anført, at det i henhold til retspraksis påhviler den part, som begærer, at der vedtages en foreløbig forholdsregel, at godtgøre, at parten ikke kan afvente en afgørelse af sagens realitet uden at lide en alvorlig og uoprettelig skade. Endvidere har Forbundsrepublikken Tyskland i en skrivelse til Kommissionen af 2. marts 2011, hvori den fremlagde årsagerne til sin begæring om undtagelse fremsat den 18. januar 2011 (herefter »skrivelsen af 2. marts 2011«), udtrykkeligt indrømmet, at de ved det nye legetøjsdirektiv fastsatte værdier for antimon og kviksølv ikke oversteg den daglige mængde for den samlede tålelige optagelse, hvilket i øvrigt bekræftedes ved udtalelsen af 12. januar 2011 fra det tyske forbundsinstitut for risikovurdering.
- 34 Endelig har Kommissionen gjort gældende, at den har en vid skønsmargen hvad angår komplekse videnskabelige vurderinger, og at den i nærværende sag foretagne domstolskontrol klart overskrider disse rammer. Det er Kommissionens opfattelse, at Rettens præsident har overskredet sine beføjelser som retsinstitans i en sag om foreløbige forholdsregler ved implicit at finde, at det nye legetøjsdirektiv er delvist ulovligt.
- 35 Kommissionen har som led i sit fjerde appelanbringende foreholdt Retten, at den appellerede kendelse ikke sondrer mellem de forskellige stoffer, der udgør legetøjet. Kommissionen har gjort gældende, at kendelsen, selv hvis det forudsættes, at Rettens præsidents argumentation er korrekt, kun skulle have tiltrådt begæringen om opretholdelse af de nationale bestemmelser for så vidt angår afskrabede materialer, eftersom det nye legetøjsdirektiv, således som Kommissionen har godtgjort, var meget strengere hvad angår flydende og tørre materialer.
- 36 Ved ikke at tage hensyn til dette bevis, som er støttet på den nyeste videnskabelige viden i overensstemmelse med artikel 114, stk. 3, TEUF, forpligter den appellerede kendelse Kommissionen til hvad angår antimon, arsen, bly og kviksølv i flydende og tørre materialer, som legetøj udgøres af, at godkende grænseværdier, som beskytter børns sundhed klart mindre godt end ved de grænseværdier, der er fastsat ved det nye legetøjsdirektiv.
- 37 Hvad angår afskrabede materialer er det korrekt, at de migrationsværdier, som følger af grænseværdierne for biotilgængelighed fastsat i de nationale bestemmelser, er lavere end de ved det nye legetøjsdirektiv fastsatte, men i betragtning af den seneste videnskabelige viden er det ikke nødvendigt at opretholde disse værdier, eftersom børns sundhed er beskyttet lige så effektivt med de nye værdier, således som Forbundsrepublikken Tyskland selv har anerkendt i skrivelsen af 2. marts 2011 vedrørende antimon og kviksølv. Subsidiært har Kommissionen opfordret Domstolen til, såfremt den ikke tiltræder dette argument, at ophæve den appellerede kendelse alene for de flydende og tørre materialer.
- 38 Som svar på det første anbringende har Forbundsrepublikken Tyskland indledningsvis gjort gældende, at dette anbringende skal afvises, fordi Kommissionen i virkeligheden har rejst tvivl om Rettens præsidents vurdering af de faktiske omstændigheder. Under alle omstændigheder har Rettens præsident ikke vendt bevisbyrden, men har blot fundet, at de af medlemsstaten påberåbte argumenter til støtte for begæringen var plausible og sammenhængende. Således foregriber den appellerede kendelse på ingen måde den afgørelse, der skal træffes om sagens realitet. For så vidt som Kommissionen har rejst tvivl om kompetencen for en retsinstitans i sager om foreløbige forholdsregler til at vedtage en foreløbig forholdsregel som den i kendelsens dispositive dels punkt 1 påkendte, har

denne medlemsstat gjort gældende, at Kommissionen blot har gentaget de argumenter, der allerede er fremsat for første instans, og at denne del af dens argumentation således skal afvises fra realitetsbehandling.

- 39 Hvad angår det fjerde appelanbringende har Forbundsrepublikken Tyskland atter gjort gældende, at Kommissionens argumenter til støtte for dette anbringende skal afvises, idet anbringendet i virkeligheden rejser tvivl om Rettens præsidents vurdering af de faktiske forhold. Forbundsrepublikken Tyskland har endvidere i det væsentlige gjort gældende, at Kommissionen har begået fejl i den metode, der er anvendt med henblik på beregningen, navnlig for så vidt som den med henblik herpå har anvendt de migrationsgrænseværdier, der er fastsat i standarden EN 71-3. Disse fejl har medført, at Kommissionen har foretaget en fejlagtig sammenligning af beskyttelsesniveauerne garanteret ved de nationale bestemmelser og ved bestemmelserne i det nye legetøjsdirektiv.

Domstolens bemærkninger

- 40 I artikel 104, stk. 2, i Rettens procesreglement er det fastsat, at begæringer om foreløbige forholdsregler skal angive »søgsmålets genstand, de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og de faktiske og retlige grunde til, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget«. Retten kan således udsætte gennemførelsen og fastsætte foreløbige forholdsregler, såfremt det er godtgjort, at de umiddelbart er berettigede af faktiske og retlige grunde (*fumus boni juris*), og såfremt der foreligger uopsættelighed, dvs. at det for at undgå et alvorligt og uopretteligt tab for sagsøgeren er nødvendigt at fastsætte dem og tillægge dem retsvirkninger før afgørelsen i hovedsagen. Disse betingelser er kumulative, således at der ikke kan anordnes foreløbige forholdsregler, når en af dem ikke er opfyldt (jf. kendelse afsagt af Domstolens præsident den 14.10.1996, sag C-268/96 P(R), SCK og FNK mod Kommissionen, Sml. I, s. 4971, præmis 30). Retten kan endvidere i givet fald foretage en interesseafvejning (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 23.2.2001, sag C-445/00 R, Østrig mod Rådet, Sml. I, s. 1461, præmis 73).

– Om *fumus boni juris*

- 41 Det skal først bemærkes, at betingelsen om *fumus boni juris* er opfyldt, når der under proceduren om de foreløbige forholdsregler er en væsentlig uenighed, hvis løsning ikke gør sig gældende uden videre, hvorfor appellen ikke umiddelbart forekommer at være uden rimeligt grundlag (jf. i denne retning Domstolens kendelse af 13.6.1989, sag 56/89 R, Publishers Association mod Kommissionen, Sml. s. 1693, præmis 31, og af 8.5.2003, sag C-39/03 P-R, Kommissionen mod Artegoda m.fl., Sml. I, s. 4485, præmis 40). Eftersom formålet med en sag om foreløbige forholdsregler er at garantere den fulde virkning af den fremtidige endelige afgørelse, således at det undgås, at den retsbeskyttelse, Domstolen yder, bliver mangelfuld, skal en retsinstans i en sag om foreløbige forholdsregler blot vurdere, om de anbringender, der er påberåbt som led i hovedsagen, »umiddelbart« er irrelevante for at fastslå, om der er tilstrækkelig stor sandsynlighed for, at påstanden i hovedsagen tiltrædes.
- 42 For så vidt som Kommissionen i nærværende sag har gjort gældende, at Rettens præsident har tilsidesat den bevisbyrde, der påhviler den medlemsstat, som i henhold til artikel 114, stk. 4, TEUF begærer om tilladelse til at opretholde en bestemmelse, der afviger fra et harmoniseringsdirektiv, idet denne medlemsstat ifølge Kommissionen skal godtgøre, at denne bestemmelse sikrer en bedre sundhedsbeskyttelse end harmoniseringsdirektivets bestemmelser, skal det fastslås, at den har misforstået arten af den vurdering, der skal foretages af retsinstansen i en sag om foreløbige forholdsregler, uanset det emne, der er omhandlet af den sag, der er forelagt Retten.
- 43 Den konkrete kontekst for proceduren i medfør af artikel 114, stk. 4, TEUF, og navnlig den omstændighed, at det tilkommer medlemsstaten at godtgøre, at den undtagelse, der begæres til et harmoniseringsdirektiv, er berettiget, samt den skønsmargen, som Kommissionen har i den henseende, er ganske vist relevante med henblik på at undersøge *fumus boni juris*. Imidlertid betyder

denne relevans udelukkende, at retsinstansen i en sag om foreløbige forholdsregler, når den efterprøver, om den medlemsstat, der har fremsat begæring om vedtagelse af en foreløbig forholdsregel, har fremsat anbringender, der umiddelbart kan godtgøre, at Kommissionen har handlet ulovligt og dermed *fumus boni juris*, skal tage hensyn til, at det påhviler medlemsstaten under den administrative procedure at godtgøre, at betingelserne for, at den begærede undtagelse indrømmes, er opfyldt. Denne relevans betyder derimod ikke, at medlemsstaten er forpligtet til under sagen om de foreløbige forholdsregler endeligt at godtgøre, at disse betingelser er opfyldt. Såfremt retsinstansen i en sag om foreløbige forholdsregler skulle træffe afgørelse om dette spørgsmål, ville den nødvendigvis tage delvist stilling til, om den af den pågældende medlemsstat anlagte sag kunne tiltrædes, og den ville derved overskride grænserne for sine egne kompetencer.

- 44 Det følger heraf, at Rettens præsident ikke har begået en retlig fejl og navnlig ikke har vendt bevisbyrden ved i den appellerede kendelse, bl.a. i dens præmis 61 og 65, at fastslå, at de af Forbundsrepublikken Tyskland fremsatte annullationsanbringender for Retten ikke »umiddelbart« var irrelevante.
- 45 Hvad angår Kommissionens argumentation om, at den appellerede kendelse tvinger den til at vedtage nye bestemmelser ved at lægge vægt på andre oplysninger end den nyeste videnskabelige viden og således til at tilsidesætte de forpligtelser, der påhviler Kommissionen i henhold til artikel 114, stk. 3, TEUF, hvorefter den »skal bygge på et højt beskyttelsesniveau under hensyntagen til navnlig enhver ny udvikling baseret på videnskabelige kendsgerninger«, skal det bemærkes, at Rettens præsident i den appellerede kendelses præmis 41-52 hvad angår bly og barium, og i præmis 53-67 hvad angår antimon, arsen og kviksølv, har fundet, at Forbundsrepublikken havde fremsat argumenter, som kunne godtgøre, at dens realitetsanbringender for at underbygge den modsatte teori end den, Kommissionen havde fremført, ikke var irrelevante. Under nærværende appel af en sag om foreløbige forholdsregler kan Retten alene kritiseres for at have tilsidesat nævnte bestemmelse, hvis det godtgøres af den part, som påstår, at denne konklusion er åbenbart urigtig.
- 46 Det skal i denne forbindelse fastslås, at som Forbundsrepublikken Tyskland detaljeret har fremstillet det i sit appelsvarskrift, er medlemsstatens realitetsanbringender i det væsentlige støttet på, at grænseværdierne for biotilgængelighed fastsat i de nationale bestemmelser angiveligt udgør en bedre beskyttelse hvad angår børns helbred end grænseværdierne for migration fastsat i det nye legetøjsdirektiv.
- 47 Medlemsstaten har bl.a. fremhævet, at selv om grænseværdierne for biotilgængelighed i mikrogram af det skadelige stof, der optages pr. dag, dvs. de daglige doser af tålelig optagelse, som er fastsat i de nationale bestemmelser, er identiske med de i det gamle legetøjsdirektiv fastsatte, er migrationsgrænseværdierne for de materialer, legetøj udgøres af, som standarden EN 71-3 har udledes af dette direktiv, ikke blevet overført i disse bestemmelser. Det er således denne medlemsstats opfattelse, at Kommissionen har forvansket de nationale bestemmelsers indhold ved at bruge migrationsgrænseværdierne fastsat i standard EN 71-3 for at beregne grænseværdierne for biotilgængelighed, som Kommissionen herefter har tillagt de nationale bestemmelser for at sammenligne sidstnævnte med grænseværdierne for biotilgængelighed, der beregnes ud fra migrationsgrænseværdier fastsat i det nye legetøjsdirektiv, for de tre stoftyper, der er fastsat heri.
- 48 Forbundsrepublikken Tyskland har gjort gældende, at de således fastsatte grænseværdier for biotilgængelighed, som Kommissionen har tillagt de nationale bestemmelser med henblik på sin sammenligning, er højere end de grænseværdier for biotilgængelighed, der reelt er fastsat i selve de nationale bestemmelser. I henhold til den sammenligning, som medlemsstaten har foretaget mellem grænseværdierne for biotilgængelighed fastsat i de nationale bestemmelser og dem, der er opnået ud fra migrationsgrænseværdierne fastsat i det nye legetøjsdirektiv, giver de nationale bestemmelser et beskyttelsesniveau, der er højere end det ved dette direktiv sikrede, idet dette fastsætter en højere daglig dosis for tålelig optagelse for alle de anvendte stoffer og i de tre materialer, afskrabede, tørre og flydende.

- 49 Det er således Forbundsrepublikken Tysklands opfattelse, at den metode, som Kommissionen har benyttet til sine beregninger af grænseværdierne, er urigtig, hvilket har medført, at Kommissionen har foretaget en fejlagtig sammenligning af beskyttelsesniveauerne garanteret ved de nationale bestemmelser og ved bestemmelserne i det nye legetøjsdirektiv.
- 50 Uden at der er grundlag for at tage stilling til, om de argumenter, som Forbundsrepublikken Tyskland har påberåbt sig vedrørende sagens realitet, er begrundede, eller til Kommissionens påstand om det modsatte, hvilket hører under Rettens kompetence, når den træffer afgørelse om realiteten, skal det bemærkes, at denne medlemsstats argumenter er tilstrækkeligt plausible til som led i denne appel at kunne konkludere, at Rettens præsident ikke tilsidesatte artikel 114, stk. 3, TEUF ved i den appellerede kendelses præmis 51 hvad angår bly og barium og i præmis 65 hvad angår antimon, arsen og kviksølv, at nå til den konklusion, at de af denne medlemsstat fremsatte anbringender for Retten ikke »umiddelbart« var irrelevante. Det følger ligeledes af det ovenstående, at kendelsen ikke er behæftet med manglende sammenhæng, således som Kommissionen med overskriften på sit fjerde anbringende har gjort gældende, som følge af, at Rettens præsident er nået til disse konklusioner på trods af de argumenter, som Kommissionen har påberåbt sig i modsat retning. Med forbehold af at Rettens præsidents vurdering af uopsætteligheden og interesseafvejningen er begrundet, har denne hverken overskredet grænserne for sin kompetence i sin egenskab af retsinstant for foreløbige forholdsregler eller tilsidesat artikel 114 TEUF ved at udlede sådanne konklusioner hvad angår fumus boni juris og således midlertidigt pålægge Kommissionen at godkende opretholdelsen af de nationale bestemmelser.

– Om uopsætteligheden og interesseafvejningen

- 51 For så vidt som Kommissionen hvad angår antimon, arsen og kviksølv har foreholdt Rettens præsident, at han har vendt bevisbyrden, idet han i den appellerede kendelses præmis 78 og 79 fandt, at »intet giver mulighed for at udelukke« en endelig afgørelse om, at de nationale regler sikrer et bedre sundhedsbeskyttelsesniveau end det nye legetøjsdirektiv, skal det bemærkes, at Rettens præsident med henblik på vurderingen af, om der forelå en alvorlig og uoprettelig skade, logisk set skulle lægge til grund, at Forbundsrepublikken Tysklands realitetsanbringender eventuelt kunne tiltrædes (jf. analogt kendelse afsagt af Domstolens vicepræsident den 10.9.2013, sag C-278/13 P(R), Kommissionen mod Pilkington Group, ECLI:EU:C:2013:558, præmis 38).
- 52 Den alvorlige og uoprettelige skade, hvis sandsynlige indtræden skal godtgøres, er den, der i givet fald følger i tilfælde af, at det afvises at indrømme en begæret foreløbig forholdsregel, såfremt sagen efterfølgende tiltrædes ved realitetsbehandlingen, og den skal således vurderes med udgangspunkt i denne forudsætning, uden at dette indebærer nogen form for stillingtagen til realitetsanbringenderne. De af Kommissionen påberåbte argumenter, som er støttet på den bevisbyrde, der under den administrative procedure påhviler den medlemsstat, som begærer en undtagelse til et harmoniseringsdirektiv i henhold til artikel 114, stk. 4, TEUF, kan ikke rejse tvivl om den vurdering, Retten har foretaget vedrørende uopsættelighedsbetingelsen. Hvad angår det mere konkrete argument om, at Rettens præsident i den appellerede kendelses præmis 76 har lagt vægt på en »renationalisering« af sundhedspolitikken, hvilket princip er anerkendt i artikel 114, stk. 4, TEUF, skal det blot bemærkes, at dette klagepunkt af samme årsager som de ovennævnte ikke kan påvirke nævnte vurdering, uden at der er behov for at tage stilling til, om denne kvalificering af proceduren fastsat i nævnte bestemmelse er relevant.
- 53 Hvad angår Kommissionens argument om, at selv hvis det antages, at de nationale bestemmelser garanterer et bedre beskyttelsesniveau end bestemmelserne i det nye legetøjsdirektiv, kræves det endvidere, at disse udsætter børns sundhed for en alvorlig og uoprettelig risiko, skal det bemærkes, at Rettens præsident med rette i den appellerede kendelses præmis 71-73 har fremhævet betydningen af forsigtighedsprincippet i denne sammenhæng.

- 54 Dette princip indebærer, at EU-institutionerne, når der er usikkerhed med hensyn til, om og i givet fald i hvilket omfang der er risiko for menneskers sundhed, kan træffe beskyttelsesforanstaltninger uden at afvente, at det fuldt ud påvises, at der er en risiko, og hvilket omfang denne har (dom af 5.5.1998, sag C-157/96, National Union Farmers' m.fl., Sml. I, s. 2211, præmis 63, og af 12.1.2006, sag C-504/04, Agrarproduktion Staebelow, Sml. I, s. 679, præmis 39). Det følger heraf, at Retten med henblik på sin vurdering af den sandsynlige indtrædelse af en alvorlig og uoprettelig skade og med forbehold af interesseafvejningen ikke har begået en retlig fejl i nærværende sag ved at fastslå, at selv en midlertidig anvendelse af værdier, som muligvis ikke er mere effektive med henblik på beskyttelsen af menneskers sundhed, og nærmere bestemt børns sundhed, er tilstrækkelig til med den fornødne grad af sandsynlighed at godtgøre, at der i fremtiden vil indtræde en alvorlig og uoprettelig skade.
- 55 Hvad angår Kommissionens argument om, at Forbundsrepublikken Tyskland i sin skrivelse af 2. marts 2011 udtrykkeligt indrømmede, at de ved det nye legetøjsdirektiv fastsatte værdier for antimon og kviksølv ikke oversteg den daglige mængde for den samlede tålelige optagelse, hvilket i øvrigt bekræftedes ved udtalelsen af 12. januar 2011 fra det tyske forbundsinstitut for risikovurdering, skal det bemærkes, at Kommissionen herved har rejst et spørgsmål om vurdering af de faktiske omstændigheder, som Rettens præsident udtrykkeligt ikke har undersøgt i den appellerede kendelse, uden at Kommissionen dog har gjort gældende, at de faktiske forhold er gengivet forkert i den forbindelse.
- 56 Herefter må dette anbringende afvises. Det skal nemlig bemærkes, at appellen i medfør af artikel 256 TEUF og artikel 58 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, som ligeledes finder anvendelse på appeller indleveret i henhold til denne statuts artikel 57, stk. 2, er begrænset til retsspørgsmål og ikke omfatter en vurdering af de faktiske omstændigheder. Retten er således enekompetent til at fastlægge de faktiske omstændigheder og bedømme disse faktiske omstændigheder. Bedømmelsen af de faktiske omstændigheder er således ikke — medmindre de fremlagte oplysninger er gengivet forkert — et retsspørgsmål, der som sådant kan efterprøves af Domstolen under en appel (jf. bl.a. kendelse afsagt af Domstolens præsident den 24.7.2003, sag C-233/03 P(R), Linea GIG mod Kommissionen, Sml. I, s. 7911, præmis 34-36).
- 57 Det skal under alle omstændigheder bemærkes, at Forbundsrepublikken Tyskland både for Retten og for Domstolen som led i denne sag om foreløbige forholdsregler har fremlagt årsagerne til, at den mener, at det er godtgjort, at der i nærværende sag sandsynligvis vil indtræde en alvorlig og uoprettelig skade hvad angår de fem omhandlede stoffer. Medlemsstaten har bl.a. gjort gældende, at menneskets sundhed, og navnlig børns sundhed, i sig selv er en særligt vigtig værdi. Uafhængigt af de elementer og argumenter, som denne medlemsstat har påberåbt sig under den administrative procedure, skal det blot bemærkes, at Rettens præsident i overensstemmelse med, hvad der er fastslået i nærværende kendelses præmis 54 ved bl.a. at lægge vægt på forsigtighedsprincippet ikke har begået en retlig fejl i denne henseende.
- 58 For så vidt som Kommissionen har gjort gældende, at den retlige fejl, den har påberåbt sig hvad angår bevisbyrden, ligeledes påvirker Rettens vurdering af interesseafvejningen, skal det bemærkes, at Kommissionen ikke har fremsat konkrete argumenter i den forbindelse. Spørgsmålet om interesseafvejningen undersøges følgelig inden for rammerne af det femte appelanbringende, som vedrører denne del af den appellerede kendelse.
- 59 Det følger af det ovenstående, at Kommissionens første og fjerde appelanbringende forkastes.

Det andet anbringende om urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder

Parternes argumenter

- 60 Det er Kommissionens opfattelse, at Rettens præsident i den appellerede kendelses præmis 62 har gengivet de faktiske omstændigheder urigtigt ved at gå ud fra den forudsætning, at de lavere grænseværdier fastsat i de nationale bestemmelser vedrørte »afskrabe« materialer ud fra en forudsætning om, at disse blev brugt særligt meget, hvorimod det i virkeligheden drejede sig om materialer, der udgjorde legetøj, som kun kunne optages af børn efter at være blevet afskrabet af børnene. Kommissionen har gjort gældende, at Rettens præsident, såfremt han ikke havde gengivet de faktiske omstændigheder urigtigt, kunne have valgt at tiltræde begæringen alene for så vidt angår de afskrabede materialer og forkastet den for flydende materialer og materialer i pulverform. Som følge af den urigtige gengivelse af de faktiske omstændigheder har Rettens præsident frataget sig selv denne mulighed i sin kendelse.
- 61 Forbundsrepublikken Tyskland har anført, at Rettens præsident ikke har gengivet de faktiske omstændigheder urigtigt, og har under alle omstændigheder gjort gældende, at den præmis i den appellerede kendelse, som Kommissionen i denne forbindelse har kritiseret ikke udgør det nødvendige grundlag for den konklusion, som Retten er nået til vedrørende fumus boni juris.

Domstolens bemærkninger

- 62 Det skal bemærkes, at den af Kommissionen påståede urigtige gengivelse af de faktiske omstændigheder for så vidt angår den appellerede kendelses præmis 62 ikke har påvirket den samlede vurdering af fumus boni juris, som Rettens præsident har foretaget i kendelsens præmis 53-67 hvad angår antimon, arsen og kviksølv. Selv om det forudsættes, at Rettens præsident har foretaget en urigtig fortolkning af de henvisninger, der fremgår af sagsakterne, til begrebet tilgængelighed af afskrabet legetøj ved at gå ud fra en forudsætning om, at legetøjet skulle være særligt brugt, har Rettens præsident endvidere med rette i kendelsens præmis 62 bemærket, at Kommissionen selv har anerkendt, at grænseværdierne i de nationale bestemmelser, selv i henhold til dennes egen konverteringsmetode, er mere beskyttende for børns sundhed for afskrabet materiale end de i det nye legetøjsdirektiv fastsatte. En sådan konstatering er i den forbindelse tilstrækkelig til at begrunde den konklusion, som Rettens præsident er nået til i kendelsens præmis 67, hvorefter betingelsen om fumus boni juris er opfyldt hvad angår afskrabet materiale i forbindelse med de tre omhandlede stoffer.
- 63 Det følger heraf, at Kommissionens andet appelanbringende er uden relevans og således skal forkastes som sådant.

Det tredje anbringende om mangelfuld begrundelse

Parternes argumenter

- 64 Kommissionen har foreholdt Rettens præsident, at denne ikke har forklaret årsagerne til, at han har fundet, at Kommissionens argumentation om, at det nye legetøjsdirektiv beskyttede børns helbred bedre, ikke er relevant, skønt en sådan forklaring er nødvendig under hensyn til det eksisterende forhold mellem reglen og undtagelsen hertil inden for rammerne af artikel 114, stk. 4, TEUF. Kommissionen har identificeret en anden utilstrækkelig begrundelse i den appellerede kendelse, hvori bemærkes, at Kommissionen i den anfægtede afgørelse for så vidt angår antimon, arsen og kviksølv ikke har efterprøvet, om der foreligger vilkårlig forskelsbehandling, en skjult begrænsning af samhandelen mellem medlemsstaterne eller hindring for det indre markeds funktion, for så vidt som Rettens præsident i denne kendelse selv har foretaget denne vurdering ved i den forbindelse blot at gentage Forbundsrepublikken Tysklands argumentation om, at ræsonnementet vedrørende disse

betingelser, som er fulgt for bly, barium, nitrosaminer og nitroserbare stoffer, let kan overføres på andre stoffer, eftersom de nationale bestemmelser ifølge medlemsstaten er identiske. Denne begrundelse er utilstrækkelig, eftersom det afgørende element ikke er, om disse bestemmelser er identiske, men derimod markedssituationen. Rettens præsident har endnu engang erstattet de kompetente instanser vurdering med sin egen.

- 65 Medlemsstaten har fundet, at ingen af de af Kommissionen påberåbte argumenter i den forbindelse godtgør, at der foreligger en utilstrækkelig begrundelse, der kan behæfte den appellerede kendelse med en ulovlighed.

Domstolens bemærkninger

- 66 Det følger af fast retspraksis, at Rettens domme skal være tilstrækkeligt begrundede, for at Domstolen kan udøve sin retlige efterprøvelse (jf. i denne retning bl.a. dom af 14.5.1998, sag C-259/96 P, Rådet mod de Nil og Impens, Sml. I, s. 2915, præmis 32, af 16.3.2000, forenede sager C-395/96 P og C-396/96 P, Compagnie maritime belge transports m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1365, præmis 106, samt af 18.10.2012, forenede sager C-101/11 P og C-102/11 P, Neuman m.fl. mod José Manuel Baena Grupo, ECLI:EU:C:2012:641, præmis 80). Det er i den forbindelse nok, at argumentationen er klar og forståelig, og at den i øvrigt kan begrunde den konklusion, den skal underbygge (dom af 4.10.2007, sag C-311/05 P, Naipes Heraclio Fournier mod KHIM, præmis 53).
- 67 Hvad angår Kommissionens klagepunkt om, at Rettens præsident ikke har givet en tilstrækkelig begrundelse for at forkaste argumentationen om, at det nye legetøjsdirektiv beskyttede børns helbred bedre end de nationale bestemmelser, skal det bemærkes, at Rettens præsident, hvis undersøgelse udelukkende skal vedrøre, om der foreligger fumus boni juris, i den appellerede kendelses præmis 40-67 retligt fyldestgørende har fremlagt årsagerne til, at han på trods af denne argumentation fandt, at betingelsen om fumus boni juris var opfyldt. Hvad i den forbindelse angår den påståede relevans af det eksisterende forhold mellem reglen og undtagelsen hertil inden for rammerne af artikel 114, stk. 4, TEUF skal der blot henvises til præmis 42 og 44 i nærværende kendelse, hvoraf fremgår, at Rettens præsident ikke har begået en retlig fejl hvad angår den bevisbyrde, som påhvilede Forbundsrepublikken Tyskland som led i sagen om foreløbige forholdsregler.
- 68 Hvad angår argumentationen om, at Rettens præsident i den appellerede kendelses præmis 66 for så vidt angår antimon, arsen og kviksølv ikke har efterprøvet, om der foreligger vilkårlig forskelsbehandling, en skjult begrænsning af samhandelen mellem medlemsstaterne eller hindring for det indre markeds funktion, for så vidt som Rettens præsident blot har gentaget Forbundsrepublikken Tysklands argumentation om, at ræsonnementet vedrørende disse betingelser, der skal sikre en ufordrejet konkurrence, som er fulgt for bly, barium, nitrosaminer og nitroserbare stoffer, let kan overføres på andre stoffer, eftersom de nationale bestemmelser ifølge medlemsstaten er identiske, skal det fremhæves, at Rettens præsident som retsinstans i sagen om foreløbige forholdsregler alene skulle vurdere, om der forelå fumus boni juris i forhold til manglen på disse betingelser, og ikke om disse endeligt som sådant forelå. Den omstændighed, at Rettens præsident på et konkret faktisk eller retligt punkt har anvendt den ene eller anden parts argumenter i sin argumentation, kan endvidere ikke i sig selv udgøre en begrundelsesmangel.
- 69 Som led i begæringen om foreløbige forholdsregler, som Retten er forelagt, har Rettens præsident således fastsat en passende begrundelse, der giver Domstolen mulighed for at forstå årsagerne til, at han har konkluderet, at der forelå fumus boni juris i betragtning af, at der ikke var vilkårlig forskelsbehandling, en skjult begrænsning af samhandelen mellem medlemsstaterne eller hindring for det indre markeds funktion hvad angår arsen og kviksølv, eftersom Kommissionens ræsonnement vedrørende bly, barium, nitrosaminer og nitroserbare stoffer ifølge Rettens præsident kunne overføres på de tre andre ovennævnte stoffer, eftersom de nationale bestemmelser i den forbindelse var identiske for alle disse stoffer.

70 Det følger heraf, at Kommissionens tredje appelanbringende skal forkastes.

Det femte anbringende om fejl i interesseafvejningen

Parternes argumenter

- 71 Kommissionen har gjort gældende, at Rettens præsident i den appellerede kendelse blot har fulgt Forbundsrepublikken Tysklands argumentation, hvorefter Kommissionens interesse er begrænset til det indre markeds funktion. Kommissionen har bestridt denne teori og fremhævet, at den interesse, den forsvarer i nærværende sag, består i overholdelsen af EU-lovgivers hensigter, således som disse kommer til udtryk i det nye legetøjsdirektiv. I praksis tilsigter denne interesse først og fremmest at beskytte børns sundhed og ikke udelukkende det indre marked. For at sikre denne sundhedsbeskyttelse bedst muligt er direktivet, som Kommissionen har bemærket som led i sit første og fjerde anbringende og i overensstemmelse med kravene i artikel 114, stk. 3, TEUF, støttet på den nyeste videnskabelige viden. Den appellerede kendelse har på ingen måde taget hensyn til denne interesse ved interesseafvejningen.
- 72 Forbundsrepublikken Tyskland har gjort gældende, at det nye legetøjsdirektiv som harmoniseringsforanstaltning vedtaget i henhold til artikel 114, stk. 1, TEUF, som tilsigter at gennemføre det indre marked inden for sikkerheden ved legetøj, i modsætning til hvad Kommissionen har anført, ikke kan have til hovedformål at beskytte børns helbred. Eftersom Rettens præsident således ikke har begået en fejl i denne henseende, kan det femte anbringende ikke tiltrædes.

Domstolens bemærkninger

- 73 Det skal først bemærkes, at Kommissionen som led i sagen om foreløbige forholdsregler, som Forbundsrepublikken Tyskland havde indleveret til Rettens præsident, tilsigtede en forkastelse af begæringen om foreløbige forholdsregler med henblik på fra den 21. juli 2013 at kunne anvende migrationsgrænseværdierne fastsat i det nye legetøjsdirektiv i hele Unionen, eftersom Kommissionen havde afvist medlemsstatens begæring om undtagelse i henhold til artikel 114, stk. 4, TEUF.
- 74 Det er imidlertid ubestridt mellem parterne, at det nye legetøjsdirektiv er en harmoniseringsforanstaltning i henhold til artikel 114, stk. 3, TEUF. Foranstaltningen er i øvrigt vedtaget i henhold til artikel 95 EF, som er gentaget i artikel 114, stk. 1, TEUF. Denne bestemmelse fastsætter de regler, der finder anvendelse for at nå de formål, som er fastsat i artikel 26 TEUF, nemlig i det væsentlige dem, der giver mulighed for at gennemføre det indre marked. Under hensyn til den retlige hjemmel, der er benyttet til vedtagelsen af det nye legetøjsdirektiv, er direktivets hovedformål således at harmonisere de nationale regler på det område, det regulerer, nemlig sikkerheden ved legetøj, og det er således dette formål, der understøttes ved Kommissionens interesse i at opnå, at dette direktiv finder anvendelse uden forsinkelse.
- 75 Det skal således bemærkes, at artikel 168, stk. 5, TEUF udelukker enhver harmonisering af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser, der tilsigter at beskytte og forbedre menneskers sundhed. Det er ganske vist korrekt, således som Domstolen tidligere har fastslået, at harmoniseringsforanstaltninger, der vedtages på grundlag af andre bestemmelser i primær ret, kan have indvirkning på beskyttelsen af menneskers sundhed. Artikel 168, stk. 1, første afsnit, bestemmer i øvrigt, at der skal sikres et højt sundhedsbeskyttelsesniveau ved fastlæggelsen og gennemførelsen af alle Unionens politikker og aktiviteter, og artikel 114, stk. 3, TEUF bestemmer, at Europa-Parlamentet og Rådet inden for deres respektive kompetenceområder bestræber sig på at nå dette mål ved gennemførelsen af det indre marked (jf. i denne retning dom af 5.10.2000, sag C-376/98, Tyskland mod Parlamentet og Rådet, Sml. I, s. 8419, præmis 77 og 78, og af 12.12.2006, sag C-380/03, Tyskland mod Parlamentet og Rådet, Sml. I, s. 11573, præmis 93-95). Anvendelsen af andre bestemmelser i

primær ret som hjemmel må dog ikke bruges til at omgå den udtrykkelige udelukkelse af enhver harmonisering for at beskytte og forbedre menneskers sundhed fastsat i artikel 168, stk. 5, TEUF (jf. i denne retning dommen af 5.10.2000 i sagen Tyskland mod Parlamentet og Rådet, præmis 79).

- 76 Det følger således af Domstolens praksis, at det med henblik på en sag om foreløbige forholdsregler er formålet med tilnærmelse af de nationale lovgivninger inden for sikkerheden ved legetøj, og ikke formålet med beskyttelse af børns sundhed som sådant, der rent faktisk skal tages i betragtning som underbyggelse af den interesse, Kommissionen har forsvaret som led i denne procedure.
- 77 Det følger af det ovenstående, at Rettens præsident – efter at han i den appellerede kendelses præmis 82 og 83 havde foretaget en interesseafvejning ved en sammenligning af Forbundsrepublikken Tysklands interesse i at opretholde de nationale bestemmelser med henblik på at beskytte børns sundhed med Kommissionens interesse i forkastelsen af begæringen om foreløbige forholdsregler, for at harmoniseringsbestemmelserne vedtaget af EU-lovgiver i det nye legetøjsdirektiv kunne finde anvendelse fra 21. juli 2013 på hele det indre marked – i samme præmis 83 med rette konkluderede, at Kommissionens interesse må vige for medlemsstatens interesse i en sådan opretholdelse.
- 78 Det femte anbringende, som Kommissionen har gjort gældende til støtte for appellen, må følgelig forkastes.

Kommissionens bemærkninger om de nye skridt, der er taget hvad angår barium og bly

- 79 For så vidt som Kommissionen ved indleveringen af sin appel har oplyst Domstolen om, at Kommissionen ved sin forordning (EU) nr. 681/2013 af 17. juli 2013 om ændring af del III i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/48/EF (EUT L 195, s. 16) har nedsat migrationsgrænseværdierne for barium, skal det blot bemærkes, at eftersom Forbundsrepublikken Tyskland har oplyst Domstolen om, at denne foranstaltning ifølge medlemsstaten ikke var særligt vidtgående, påvirker oplysningen ikke rammerne for nærværende sag. Så meget desto mere kan den omstændighed, at en eventuel nedsættelse af værdierne for bly planlægges, ikke påvirke denne procedure.
- 80 Da ingen af Kommissionens otte anbringender til støtte for appellen kan tages til følge, bør appellen forkastes i det hele.

Sagens omkostninger

- 81 I henhold til artikel 138, stk. 1, i Domstolens procesreglement, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Forbundsrepublikken Tyskland har nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, og Kommissionen har tabt sagen, bør det pålægges den at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser bestemmer Domstolens vicepræsident:

- 1) **Appellen forkastes.**
- 2) **Europa-Kommissionen betaler sagens omkostninger.**

Underskrifter